

JEFFREY ARCHER

Täydellinen murha:
kaksitoista kertomusta

Täydellinen murha

Jeffrey Archer

Täydellinen murha

Kaksitoista kertomusta

SAGA Egmont

Täydellinen murha: kaksitoista kertomusta

Suomentanut

Hanna-Liisa Timonen

Englanninkielinen alkuteos

A Twist in the Tale

Copyright © 1988, 2020 Jeffrey Archer ja SAGA Egmont

Kaikki oikeudet pidätetään

ISBN: 9788726966312

1. painos

Tämä kirja on suojattu tekijänoikeuslailla. Kopiointi muuhun kuin yksityiseen käyttöön sallittu ainoastaan Sagan ja kirjailijan luvalla.

Henrylle ja Suzannelle

Sisältö

Täydellinen murha	11
Lakaisukone-Ignatius	49
A la carte	57
Jäljennös	74
Kaverukset	92
Hyvä kauppa	99
Eversti Härkäsammakko	120
Shakkimatti	135
Kunniallisia varkaita	144
Sattumien summa	158
Porsaanreikä	176
Christina Rosenthal	190

Alkusanat

Näistä kahdestatoista kertomuksesta, jotka olen koonnut matkoillani Tokiosta Trumpingtoniin, kymmenen perustuu tositapahtumiin, mutta joidenkin kerronnassa olen ottanut huomattavia vapauksia. Vain kaksi kertomusta on täysin oman mielikuvitukseni tuotetta.

Kiitän kaikkia niitä jotka ilmaisivat minulle syvimpiä salaisuuksiaan.

Syyskuussa 1988

J.A.

Täydellinen murha

Ellen olisi muuttanut mieltäni sinä iltana, en olisi koskaan saanut tietää totuutta.

En voinut uskoa että Carla oli maannut toisen miehen kanssa, että hän oli valehdellut rakastavansa minua — ja että minä olin ehkä toisella tai vasta kolmannella sijalla hänen sydämessään.

Carla oli päivällä soittanut minulle töihin, vaikka olin kieltänyt, mutta koska olin myös varoittanut häntä soittamasta kotiini, hänelle ei ollut jäänyt vaihtoehtoa. Loppujen lopuksi hänellä ei ollut muuta asiaa kuin että hänelle ei sopinut tapaamisemme, josta ranskalaiset niin tahdikkaasti käyttävät ilmausta *cinq à sept*. Hänen piti lähteä Fulhamiin katsomaan sisartaan joka oli sairastunut, hän selitti.

Olin pettynyt. Taas minulla oli ollut masentava päivä, ja nyt minua pyydettiin luopumaan ainoasta asiasta joka olisi tehnyt siitä siedettävän.

»Minä kun luulin ettet sinä tule toimeen sisaresi kanssa», sanoin happamesti.

Langan päästä ei heti kuulunut vastausta. Viimein Carla kysyi:
»Sovitaanko ensi tiistaina tavalliseen aikaan?»

»En tiedä sopiiko se», minä sanoin. »Soitan maanantaina, kun tiedän aikatauluni.» Laskin kuulokkeen.

Tuskastuneena soitin vaimolleni ja kerroin olevani matkalla kotiin — minkä tavallisesti ilmoitin puhelinkioskista Carlan asunnon ulkopuolelta. Näin Elizabeth tunsu että hän tiesi missä minä milloinkin olin.

Suurin osa henkilökunnasta oli jo lähtenyt, ja niin minäkin keräsin pinon papereita joita tutkisin kotona. Puoli vuotta aiemmin kun uusi yritys oli vallannut yhtiömme, johtoporras oli erottanut apulaiseni kirjanpito-osastolta ja odotti nyt minun tekevän työt meidän kahden edestä. Valittaa en voinut, sillä uusi pomoni teki saman tien selväksi, että jollei järjestely miellyttänyt minua, sain vapaasti hankkiutua muualle töihin. Sen olisin voinut tehdä, mutta mieleen ei tullut kovin monta yritystä jotka ottaisivat palvelukseen jo maagiseen ikään, tavoitellun ja käyttökelpoisen väliin, ehtineen miehen.

Kun ajoin auton yhtiön paikoitusalueelta iltaruuhkan sekaan, minua jo kadutti että olin tuiskahtanut Carlalle. Tuskinpa toisen naisen rooli oli hänelle mikään ilo. Syyllisyydentunne ei haihtunut, niin että kun tulin Sloane Squaren kulmaan, hypähdin autosta ja pinkaisin kadun yli.

»Kaksitoista ruusua», sanoin lompakkoani sormeillen.

Mies, joka varmaan hankki elantonsa rakastuneitten miesten rahoilla, valitsi kaksitoista nupullista ruusua puhua pukahtamatta. Valintani ei osoittanut järin paljon mielikuvitusta, mutta ainakin Carla tietäisi että olin yrittänyt.

Suunnistin hänen asunnolleen ja toivoin ettei hän ollut vielä lähtenyt sisarensa luo, että ehtisimme kukaties juoda pikaiset lasilliset. Sitten muistin jo ilmoittaneeni vaimolleni että olin tulossa kotiin. Muutaman minuutin viivytyks selittyisi liikenneuhkalla, mutta niin keho selitys tuskin riittäisi siihen että jäisin drinkille.

Kun tulin Carlan asunnolle, parkkipaikan hakeminen tuotti

hankaluuksia kuten aina, kunnes keksin paperikauppaa vastapäätä raon johon Rover mahtuisi niukin naukin. Pysäytin auton, ja olisin peruuttanut rakoon, ellen olisi huomannut miestä joka astui Carlan kotitalon alaovesta. En olisi uhrannut miehelle ajatustakaan, ellei Carla olisi tullut perässä hetkeä myöhemmin. Hän seisoi oviaukossa löysä sininen kotitakki yllään. Hän kumartui eteenpäin ja antoi lähtevälle vieraalleen suukon jota tuskin saattoi kuvailla sisarelliseksi. Kun hän sulki oven, ajoin auton kulman taa ja pysäytin toisen auton viereen.

Tarkkailin peruutuspeleistäni miestä, kun tämä ylitti kadun, meni lehtimyymälään ja palasi hetkeä myöhemmin mukanaan iltalehti ja ilmeisesti tupakka-aski. Hän käveli sinisen BMW:nsä luo, seisahtui irrottamaan tuulilasista sakkolapun ja näytti kiroilevan. Kuinka kauan BMW oli ollut siinä? Rupesin miettimään, oliko hän ollut Carlan luona silloin kun tämä soitti ja kielsi minua tulemasta.

Mies nousi BMW:hen, kiinnitti turvavyön ja sytytti tupakan ennen kuin ajoi pois. Siirryin hänen maksulliselle paikalleen kuin osamaksuksi naisestani. En pitänyt vaihtokauppaa kohtuullisena. Katsoin kadun molempiin suuntiin, kuten aina, ennen kuin nousin autosta ja astelin kerrostalon ovelle. Oli pimeää, eikä kukaan kiinnittänyt minuun sen kummempaa huomiota. Painoin ovikelloa jonka vieressä luki »Moorland».

Kun Carla avasi ulko-oven, hän tervehti minua leveällä hymyllä, joka silmänräpäyksessä hyytyi mutta vaihtui heti taas hymyksi. Ensimmäinen hymy oli kaikesti tarkoitettu BMW-miehelle. Olin usein ihmetellyt, miksei Carla halunnut antaa minulle ulko-oven avainta. Tuijotin sinisiin silmiin, jotka olivat lumonneet minut monta kuukautta sitten. Hymystä huolimatta niistä kuvastui nyt kylmyyttä jollaista en ollut ennen nähnyt.

Hän kääntyi avaamaan kotiovensa ja päästi minut pohjakerroksen huoneistoon. Panin merkille että hänellä oli kotitakin alla viinipunainen aamutakki, jonka olin antanut hänelle joululahjaksi.

Sisällä tajusin silmäileväni huonetta jonka tunsin jo hyvin. Keskellä huonetta lasipöydällä oli tyhjä Ressu-muki, jota minä tavallisesti käytin. Vieressä oli Carlan muki, sekin tyhjä, ja maljakossa kaksitoista ruusua. Nuput olivat avautumaisillaan.

Olen aina ollut äkkipikaista lajia, ja kun näin kukat, en enää kyennyt salaamaan suuttumustani.

»Kuka se mies oli?» minä kysyin.

»Vakuutusasiamies», Carla sanoi ja siirsi mukit pois pöydältä.

»Mitä hän täällä vakuutti?» minä kysyin. »Rakkauselämäsi vai?»

»Miksi sinä heti kuvittelet että hän on minun rakastajani?» Carlan ääni oli alkanut kimakoitua.

»Onko sinulla tapana juoda kahvia vakuutusasiamiehen kanssa aamutakissasi? Oikeastaan *minun* aamutakissani?»

»Minä juon kahvia kenen kanssa minua jumalauta huvittaa», hän sanoi, »ja siinä asussa kuin minua jumalauta huvittaa, varsinkin silloin kun sinä olet matkalla kotiin vaimosi luo.»

»Mutta minä halusin tulla tänne...»

»Ja mennä sitten vaimosi luo. Itse sinä aina sanot että minun pitää elää omaa elämäni eikä luottaa sinuun», Carla lisäsi käyttäen argumenttia johon hän usein vetosi, kun hänellä oli jotain salattavaa.

»Tiedät ettei tämä ole helppoa.»

»Sen tiedän että sinun on helppoa loikata sänkyyn minun kanssani aina kun sinulle sopii. Muuhun minä en kelpaakaan, eikö niin?»

»Tuo ei ole reilua.»

»Vai ei reilua? Etkös vaan toivonutkin sitä kello kuuden tavallista niin että ehtisit kotiin seitsemäksi syömään illallista Elizabethin kanssa?»

»En ole rakastellut vaimoni kanssa vuosiin!» minä tulistuin.

»Siitä meillä on vain sinun sanasi», Carla sähähti pilkallisesti.

»Minä olen ollut sinulle ehdottoman uskollinen.»

»Ja siksi minunkin pitäisi olla sinulle, niinkö?»

»Älä käyttäydy kuin huora.»

Carlan silmissä välähti kun hän syöksyi minua kohti ja iski kaikin voimin minua kasvoihin.

En ollut vielä päässyt takaisin tasapainoon, kun hän kohotti käsivarttaan toistamiseen, mutta käden heilahtaessa minua kohti sain siitä kiinni ja onnistuin sysäämään hänet takanreunaa vasten. Hän tointui hetkessä ja syöksyi taas minua päin.

Juuri kun hän oli heittäytymäisillään kimppuuni, minut valtasi vimmattu viha, puristin käteni nyrkkiin ja löin häntä. Osuin leukapieleen, ja hän pyörähti taaksepäin iskun voimasta. Näin että hän ojensi käsivartensa siltä varalta että kaatuisi lattiaan. Mutta ennen kuin hän kykeni ponkaisemaan takaisin pystyyn ja kostamaan, käännyn ja harpoin ulos paukauttaen asunnon oven perästäni kiinni.

Juoksin eteisaulaan ja sitten kadulle, hyppäsin autoon ja hurautin tieheni. Olin ollut hänen luonaan korkeintaan kymmenen minuuttia. Vaikka hän oli herättänyt minussa murhanhimon, kaduin että olin lyönyt häntä jo kauan ennen kuin saavuin kotiin. Kaksi kertaa olin vähällä kääntyä takaisin. Kaikki hänen valituksensa olivat olleet aiheellisia, ja pohdin uskaltaisinko soittaa hänelle kotoa. Vaikka Carla ja minä olimme olleet rakastavaisia vasta muutaman kuukauden, hänen täytyi tietää että minä välitin hänestä.

Jos Elizabeth oli aikonut motkottaa myöhästymisestääni, hän muutti mielensä samassa kun annoin hänelle ruusut. Hän alkoi asetella niitä maljakkoon, kun kaadoin itselleni tuhdin viskipaukun. Odotin että hän sanoisi siitä, koska join harvoin ennen ruokailua, mutta ilmeisesti kukat veivät hänen huomionsa kokonaan. Vaikka olin jo päättänyt soittaa Carlalle ja korjata mitä korjattavissa oli, en halunnut soittaa kotoa. Sitä paitsi jos soittaisin vasta aamulla töistä, hän olisi ehkä hieman rauhallisempi.

Heräsin varhain seuraavana aamuna, loikoilin vuoteessa ja mietin millaiseksi muotoilisin anteeksipyyntöni. Päätin pyytää hänet lounaalle pieneen ranskalaisravintolaan, josta hän erityisesti piti ja

joka sijaitsi saman matkan päässä molempien työpaikoista. Carla antoi arvoa sille että tapasimme keskellä päivää, koska silloin seksi ei tullut kysymykseenkään. Ajoin partani, pukeuduin ja menin Elizabethin seuraksi aamupalalle, ja kun lehden etusivulla ei ollut mitään kiinnostavaa, käänsin taloussivun esiin. Yhtiön osakkeiden arvo oli laskenut, kuten Cityn rahapiirit olivat keinojen tilapäisvoittojen perusteella ennustaneet. Ikävä julkisuus pyyhkäisisi epäilemättä vielä monta lisämiljoonaa pois yhtiömme osakkeiden arvosta. Tiesin jo että kun vuotuinen tilinpäätös julkistettaisiin, olisi ihme ellei yhtiön toimintaa julistettaisi tappiolliseksi.

Toisen kahvikupillisen jälkeen suutelin vaimoani poskelle ja lähdin autolle. Silloin päätin että olisi sittenkin parempi tipauttaa kirje Carlan postiluukusta kuin ryhtyä kiusalliseen puhelinkeskusteluun.

»Anna anteeksi», minä kirjoitin. »Marcelissa, kello kolmetoista. *Sole Véronique* perjantaina. Rakkain terveisin, Casaneva.» Kirjoitin Carlalle harvoin, ja kun kirjoitin, allekirjoitin kirjeen hänen valitsemallaan lempinimellä.

Käytin lyhyttä kiertotietä joka kulkisi hänen kotinsa ohi, mutta juutuin liikennerruuhkaan. Kun pääsin lähemmäksi hänen kotitaloaan, käsitin että ruuhkan syynä oli jonkinlainen onnettomuus. Ilmeisesti onnettomuus oli vakava, sillä ambulanssi tukki tien toisen puolen ja tyrehdytti vastaantulevien ajoneuvojen virran. Liikennevalvoja yritti auttaa, mutta hän vain hidasti liikennettä entisestään. Kaikesta päättäen autoa ei voinut pysäköidä lähellekään Carlan asuntoa, joten alistuin ajatukseen että soittaisin hänelle töistä. Ajatus ei ilahduttanut minua.

Minua alkoi heikottaa kotvaa myöhemmin, kun näin että ambulanssi oli pysäköity vain parin metrin päähän Carlan kotitalon ovesta. Tiesin kuvittelevani järjettömiä, mutta aloin pelätä pahinta. Vakuuttelin itselleni että ilmeisesti oli tapahtunut kolari, jolla ei ollut mitään tekemistä Carlan kanssa.

Benjamin, nuori juutalainen juristi, rakastuu palavasti saksalaiseen Christinaan. Heidän salainen romanssinsa päättyy, kun Christinan juutalaisvastainen isä määrää tämän naimisiin perhetuttunsa pojan kanssa. Avioliitto on kuitenkin onneton, ja viiden vuoden jälkeen Benjamin ja Christina kohtaavat jälleen. Dramaattisesti alkanut rakkaustarina jatkuu, mutta saako pari lopulta toisensa kaikkien vuosien jälkeen?

Täydellinen murha on kahdentoista kertomuksen kokoelma, joka on taattua Jeffrey Archeria: täynnä jännitystä ja eläviä kuvauksia ihmisluonteen oikeista, kuten mustasukkaisuudesta, itsepäisyydestä ja ennakkoluuloisuudesta.

Jeffrey Archer (s. 1940) on brittiläinen poliitikko ja kirjailija, jonka teokset kattavat monipuolisesti niin romaaneja, novelleja, näytelmiä, televisiosarjoja kuin lastenkirjallisuutta. Archerin teokset ovat nousseet maailmanlaajuisiksi menestykseksi ja niitä on käännetty peräti 40 kielelle.